

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. L. K.,** proti žalovanému: **Městský úřad Chlumec nad Cidlinou,** se sídlem Klicperovo náměstí 64, Chlumec nad Cidlinou, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2011, č. j. 30 A 8/2011 – 62,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 62, bylo zastaveno řízení o kasační stížnosti podané žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 10. 2011, č. j. 30 A 8/2011 – 40. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že stěžovatel, ač byl řádně vyzván, nezaplatil ve stanovené lhůtě soudní poplatek.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedl, že požádal o projednání kasační stížnosti bez právního zastoupení a vzhledem k tomu, že Česká republika požaduje bezpodmínečně povinné zastoupení advokátem, žádal, aby byla vyřešena nejprve tato problematika a teprve potom aby se řešila otázka zaplacení soudního poplatku. Podle čl. 1 odst. 2 Ústavy má Česká republika za povinnost dodržovat závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva. Podle čl. 10 Ústavy jsou vyhlášené mezinárodní smlouvy součástí českého právního řádu. Stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než český právní řád, použije se mezinárodní smlouva. Mezinárodní ochrana

lidských práv jednoznačně uznává „ právo - hájit se sám“ a nerozlišuje stupeň soudního řízení. Tedy „právo - hájit se sám“ platí u kteréhokoliv stupně soudu. Pro srovnání je nutno konstatovat, že Nejvyšší správní soud, Nejvyšší soud a Ústavní soud České republiky vyžadují bezpodmínečně povinné právní zastoupení, ale např. Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku povinné zastoupení advokátem nevyžaduje a stěžovatelé si mohou stížnosti podat sami. Stejně tak to platí i o podáních u jiné mezinárodní instituce. Stejně tak je uznáváno právo a umožněna možnost obhajoby prostřednictvím jiného zástupce než advokáta - obecného zmocněnce. Postup mezinárodního soudu a institucí garantuje spravedlivý přístup k soudu a spravedlivé projednání jeho věcí podle zásady spravedlivého procesu zakotveného v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud český právní řád neuznává mezinárodní ochranu lidských práv, jedná se o pohrdání mezinárodní ochranou lidských práv, mezinárodními institucemi, zvláště pak Radou Evropy, Evropským soudem pro lidská práva a Organizací spojených národů. Podle názoru stěžovatele je povinné zastoupení advokátem v rozporu s mezinárodně uznávanou ochranou lidských práv. Mimo porušování zásady spravedlivého procesu se jedná také o porušování práva na respektování rodinného a soukromého života, které je garantováno čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud je občan nucen povinně sdělovat osobní situaci a podrobnosti právního případu další osobě, jako advokátovi, jde o porušení práva na respektování soukromého a rodinného života. Dále stěžovatel uvedl, že o kasační stížnosti má rozhodovat právě soud, který ve svých judikátech porušuje lidská práva. Zde spočívá právě podstata problému, neboť Nejvyšší správní soud i Ústavní soud judikuje v rozporu s mezinárodně uznávanou ochranou lidských práv, což svědčí o systémových a strukturálních nedostatcích, problémech a dalších dysfunkcích v aplikaci českého práva. Za podstatný označil stěžovatel fakt, že právě Nejvyšší správní soud, který je de facto posledním stupněm správního soudnictví na vnitrostátní úrovni, sám porušuje lidská práva a nedodržuje Úmluvu o ochraně lidských práv Rady Evropy, která je konkretizována Doporučeními Výboru ministrů Rady Evropy. Tento soudní spor svědčí o závažném porušování Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Převážně se jedná o porušování čl. 6 - právo na spravedlivý proces. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) vzniká poplatková povinnost, jde-li o poplatek za řízení, podáním kasační stížnosti. Poplatníkem poplatku ve věcech správního soudnictví je podle ust. § 2 odst. 2 písm. b) citovaného zákona ten, kdo podal kasační stížnost.

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

V daném případě stěžovatel podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 10. 2011, č. j. 30 A 8/2011 – 40, a protože současně s podáním kasační stížnosti nezaplatil soudní poplatek, byl krajským soudem usnesením ze dne 18. 11. 2011, č. j. 30 A 8/2011 – 54, vyzván k jeho úhradě ve lhůtě 2 týdnů od doručení tohoto usnesení. Současně byl poučen, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení o kasační stížnosti zastaveno. Také byl poučen o možnosti podat návrh na přiznání osvobození od soudních poplatků. Na tuto výzvu reagoval stěžovatel podáním ze dne 6. 12. 2011, ve kterém požádal o projednání kasační stížnosti bez právního zastoupení a dále požádal o odložení zaplacení soudního poplatku do vyřešení jeho žádosti o projednání kasační stížnosti bez právního zastoupení. Usnesením ze dne 20. 12. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 62, poté krajský soud řízení o kasační stížnosti zastavil.

Za situace, kdy stěžovateli vznikla poplatková povinnost podáním kasační stížnosti a tuto nesplnil ani dodatečně ve lhůtě soudem stanovené přesto, že k jejímu splnění byl řádně vyzván a poučen o následcích jejího nesplnění a nepožádal o osvobození od soudního poplatku, krajský soud nepochybil, jestliže řízení o podané kasační stížnosti zastavil. Požadavek stěžovatele, aby jeho kasační stížnost byla projednána bez povinného zastoupení advokátem, nemůže být důvodem pro nesplnění zákonné povinnosti zaplatit soudní poplatek za řízení, protože nemá oporu v zákoně o soudních poplatcích. Proto argumentace obsažená v kasační stížnosti týkající se povinného právního zastoupení v řízení o kasační stížnosti je pro posouzení zákonných podmínek pro zastavení řízení právně irelevantní.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníkovi řízení žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu